

steriet ansættes en Mand, som er Islændernes Tillidsmand, og som kan vejlede Udenrigsministeriet i alle paakommende Tilfælde, og fremdeles, at de, i det Tilfælde at skulde ønske oprettet et Gesandtskab eller Konsulat paa Steder, hvor Danmark ikke i Forvejen har det, da kan forandre, at dette sker, vel at mærke saaledes, at Gesandtskabet oprettes af Danmark og Gesandten eller Konsulen udnævnes af Udenrigsministeren, men at det er Island, der betaler Omkostningerne derved. Jeg kan ikke bestride Muligheden af, at man her i Verden kan komme op at skændes og slaas, det ser man kan hælde selv i de bedst ordnede Husholdninger, men at netop disse Bestemmelser skulde tjene til at fremkalde Strid, nej tværtimod!

Jeg har, tror jeg, hermed gennemgaaet alle de enkelte Punkter, som har været fremdragne, og jeg har kun at tilføje nogle faa Ord. Disse Smaaatterier, som her er bragt paa Bane, er det ikke Umagen værd at opholde sig ved. De er intet andet end en Haandfuld vaadt Pindebrænde, sanket op paa maa og faa, hvori ingen Gnist kan fænge. Men der er naturligvis noget, der ligger dybere. Jeg vil ikke just sige, at dette kom til Orde i de Udtalelser, vi hørte af det ærede 7de Medlem for Hjørring Amt (Johan Knudsen). Med ikke ringe Forundring erfarede jeg den Konklusion, han er naaet til. Medens han paa den ene Side fremhævede stærkt, at det, som har været Opgaven, Formaalet for de udsendte og det, som har været Forudsætningen for de Konservative, var, at Rigsheden skulde bevares, saa paa den anden Side, da dette ikke er sket, vil han meget hellere se, at det hele bliver fejlet bort, at ethvert Baand mellem Island og Danmark bliver overskaaret, at der ikke skal være andet fælles end mulig Traktater om Handelsforhold, og jeg ved ikke hvilke andre Anliggender. Lad mig i Parentes indskyde den Bemærkning, at ogsaa i denne Henseende er Forbundslovens Bestemmelser langt mere fyldestgørende end den Tilstand, der nu bestaar. Forholdet er i Øjeblikket det, at med Hensyn til Toldlovgivningen er Danmark og Island selvstændige, og der findes ikke i Forfatningsordningen noget, der vilde være til Hinder for, at det ene Land behandler det andet uden at tage Hensyn til det, man kalder Mestbegunstigelse. Danmark har ingen Told paa islandske Varer. Paa Island findes der en Toldlov siden 1872, altsaa umiddelbart efter at Loven af 1871 havde henlagt Beskatningsvæsenet under

Islands egen Lovgivning, og den seneste Toldlov, tror jeg, er fra 1911. Den indeholder rent fiskale Toldsatser paa ganske enkelte Artikler: Alkohol, som for Resten nu er ganske forbudt, Tobak, Sukker, Kaffe, The, Kakao — jeg tror ikke, der er andre Artikler end disse faa. Og saa er der i 1912 vedtaget en Vareafgiftslov, som efter visse bestemte almindelige Satser lægger Afgift paa næsten alle de Varer, som ikke er særlig toldpligtige. Det er, hvad der findes af Toldafgifter paa Island for Tiden. Men Island vilde have det i sin Magt, hvis det ønskede det, at fastsætte en Differentialtold, saaledes at danske Varer blev endog stærkere beskattet end andre, og danske Skibe blev slettere behandlet end andre. Dette forhindrer Forbundsloven. Den fastsætter, at i enhver Henseende skal danske Skibe behandles lige med islandske og omvendt, og at i ingen Henseende kan danske Varer behandles ugunstigere end noget andet Lands. Dette er ikke til Hinder for, at der, hvis ikke internationale Hensyn gør det fraraadeligt, kan træffes yderligere særlige Aftaler, hvorved Danmark og Island indrømmer hinanden en mere begunstiget Stilling i toldmæssig Henseende, end de indrømmer andre Lande. Hvad det da er, det ærede Medlem tænker sig, der skulde vindes ved de Handels- og Toldtraktater, han taler om, forstaar jeg ikke. Og ganske ufatteligt er det mig at søge national Tilfredsstillelse i at overskære det Baand, som, man sige nu om det, hvad man vil, alligevel vil vise sig — derom er jeg forvissat — at være ingenlunde saa helt skrøbeligt, og at ville kaste alt over Bord af Fortrydelighed over, at man ikke har kunnet naa et eller andet, man har tænkt sig — jeg ved saamænd ikke, hvad det er. Det er, mildt sagt, en meget uklog Adfærd, den, det ærede Medlem gør sig til Talsmand for.

I Sommer blev det fra konservativ Side gjort gældende, at der burde ikke indledes Forhandlinger mellem Danmark og Island, før Krigen var forbi. Hvad der tænkes vundet ved at vente, har ikke været mig klart. Jeg ved ikke, om Krigen er forbi nu, og om man da nu kan sige, hvad det er man har tænkt sig at ville. Hele den Kritik, der er kommet til Orde, udmærker sig ved sin fuldstændige positive Indholdsløshed. Den er ganske tom. Vi hører intet andet end det, at man skal intet gøre, man skal blive siddende ganske roligt, man skulde ikke have rørt sig, det vilde have været statsmandsmæssigt. Det